

5325 13. Marts 1889: 3. Beh. af Finantslovf. f. 1889—90. § 21.

5326

lynlighed er stillet saaledes, at Verdensudviklingen mere og mere vil trykke Priserne ned paa dets Produkter. Det tror jeg er Noget, som ingen fremstuende Økonom vil benegte, at Kommunikationsmidlernes Udvikling tyder paa — forjaavidt det da er muligt at tyde Fremtidens Tegn — at det Monopol er tabt, som vi i sin Tid fik, da England pludselig slog ind paa Frihandels-systemet, medens Kommunikationsmidlerne i Verden kun vare i Begyndelsen af Udviklingen, medens Ingen kunde drømme om, at de vilde faae en saadan Stikkelse, som de senere have faaet — jeg siger, at ingen fremstuende Økonom vil tro, at den Stigning, som da kom, og som har været i en Menneskealder eller halvanden, vil kunne holde sig blot paa nogenlunde tilsvarende Maade, men at der snarere er Udsigt til, at Bevægelsen vil gaa i den Retning, at vort Niveau i økonomisk Henseende vil synke i Sammenligning med andre Landes (Afbrydelse). Der raabes nu igjen til mig: Fæstningerne! Jeg har een Gang for alle erklæret, at jeg ikke vil bringe to Ting i Forening, som Intet har med hinanden at gjøre. Vil man forsvare sit Land, saa skal man forsvare det, og ville de Herrer have Fæstningerne revet ned, kunne de jo forsøge derpaa, men jeg paastaar, at naar de ikke have kunnet forhindre dette, er der ikke nogen virkelig Mening i at paastaa, at det er Udgifter, der kunne betragtes som særlig stikkede til at spares. I hvert Fald maa de da kunne forhindre disse Udgifter (En Stemme: De kan jo hjælpe med dertil!) Jeg kan ikke hjælpe med til Noget, som jeg anser for urigtigt. Jeg taler om Situationen, som den er, og som vi maa stille os den for Die ved Overveelsen af den nærmeste Fremtid. — Hvad det for en stor Del kommer an paa, er, at vi finde de nødvendige Midler til at forøge vor Produktion og til at forhindre, at vi ikke gaa tilbage netop i økonomisk Henseende. Men desværre har jeg ikke kunnet slutte mig til en Mængde af de Forslag, der i denne Henseende ere fremkomne fra de Herrer, thi de have forekommet mig netop at gaa i Retning af Ødselhed, f. Ex. Kommunikationsmidlernes Udvikling til Hjælp for den fremmede Trafik. Evnen maa til enhver Tid være til Stede, naar man først ved, hvad man vil gjøre, og i saa Henseende fore-

kommer det mig, at der er en bydende Nødvendighed for nu at være forsigtig. Det kan ikke nytte, at vi ville bruge de gode finansielle Mær, vi nu have med de mange Penges i Kassen, paa den Maade, at vi sætte Pengene fast i Bygninger, og saaringen have, naar den økonomiske Kalamitet kommer, hvor vi skulle træffe alle de økonomiske Foranstaltninger, som ere absolute Betingelser for, at vi overhovedet kunne følge med. Naar man ser Benedig, som tidligere har været stor, saa har den sine Faladser endnu, men de gjøre et trist og nedslaaende Indtryk, og vi kunne komme til at arbejde hen i samme Retning. Vi kunne benytte vore store disponible Pengemidler til at slaa ind paa en Bane, som er for stort anlagt i Forhold til Landets Størrelse og økonomiske Evne. Det er derfor, at dette Spørgsmaal paa ingen Maade er ligegyldigt. Og naar Talen er om en Kunstmuseumsbygning, saa kan det vel være ligegyldigt, om vi her ere lidt flottere end nødvendigt, men naar der skal være Fornuft i det Hele, og vi ville sætte Tæring efter Næring, skulle vi paa alle Punkter se, om det ogsaa er nødvendigt at gaa saa vidt, som det i og for sig kunde være ønskeligt. Det forekommer mig da, at ved en Kunstmuseumsbygning for Danmark og med de Samlinger af Maleri- og Billedhuggerarbejder, vi have, kan det ikke være nødvendigt at anvende et saa betydeligt Beløb. Der skydes Meget ud i vor Malerisamling. Der er en stor Mængde Galleribilleder, som paa ingen Maade behøve at indlemmes i en Kunstmuseumsbygning med det gunstigste Bys og under de heldigste Betingelser i alle Henseender. Kunne vi faae en noget mindre Museumsbygning — og selvfølgelig maa et Kunstmuseum tilfredsstille alle væsentlige Skønhedsønsken — vilde det almindelige Formaal med et saadant Museum ligesaa fuldt naaes, som med en større Bygning. En stor Del af disse Malerier har Publikum i Birteligheden ingen Gavn eller Glæde af. Vi have set, hvor forunderligt det er gaaet under de gunstige økonomiske Tider, vi have haft, hvorledes private Folk have forbygget sig. Det er en af de farligste Passioner, som man kan have, og den er ligesaa farlig for Staten som for Individet. Nu er der den Fare til Stede, at vi ved flette Dis-